

душъ войници, ударили ся, нъ немогли да му надвижътъ, та ся дръпнали назадъ и ся затворили въ Силистрѣ. Като чюль това царь Петъръ, много му докривѣло, та му припаднало, и на скоро умрѣлъ.

II. Ами подиръ какво станѣло?

О. Святославъ за малко врѣмя призѣлъ сичкѣтъ сѣвернѣ чясть на Българіѣ по край Дунава, та влѣзълъ и въ Силистрѣ. Отнѣлъ много отъ край-дунавскыты градища и твърдины и имъ сѣднѣлъ като владѣтель въ Малѣкъ Прѣславъ. Оплѣнилъ дѣ да си е и маніе, а Никифоръ, като чюль за успѣхыты му, ся зарадвалъ, та му пратилъ и дарове; нъ като видѣлъ испослѣ, че той неработи за неговѣ ползѣ, веднага си промѣнилъ политикѣтъ. Той прибързалъ та пратилъ хора до царь Петра, за да ся сговорятъ насрѣщъ му, и за да направятъ по-здравъ сговора си, дали си и заложници: Царь Петъръ му далъ сыноветы си — Бориса и Романа, а Никифоръ нему — Романовыты сынове — Василія и Константина.

II. Кажете сега, какво станѣло подиръ това наговаряніе?

О. Руссити прѣкарали мирно зимѣтъ на Дунава, нъ като ся испролѣтило (968 г.), Святославъ ги повелъ пакъ срѣщу Българыты, на които заплѣнилъ безчеловѣчно земѣтъ, та това ги накарало да скочятъ сичкыты отгорѣ му. Нъ наскоро му дошла вѣсть отъ Кыевъ, че насмалко останѣло да приземѣтъ Печенегитѣ русскѣтъ столицѣ и да заробятъ майкѣ му и дѣцата му, за това Святославъ веднага оставилъ Българіѣ и отишълъ въ Кыевъ да ги пропѣди. Помежду това царь Петра вече въ нѣмало Българіѣ: Кога умрѣлъ, незнае ся. Сыноветы му въ Цараградъ и народѣтъ, останѣлъ сыракъ, ся побунилъ цѣлъ, само Шишмановыты приятелие могли да го укротятъ, като си поставили за царь Шишмана.